

Skatteaaret 1916—17 — det er jo det, det drejer sig om — har en Merindtægt af 1 Mill. Kr., vil komme til at betale 30 pCt. i Skat, eller 300,000 Kr. Og dette er altsaa ganske bortset fra, hvor stor hans skattepligtige Indkomst i det hele er; den Merindtægt, han skal betale den overordentlige Skat af, er jo som bekendt det Beløb, hvormed hans Indkomst overstiger Gennemsnittet af hans Indkomst i 3 foregaaende Skatteaar. Man vil sikkert indrømme, at det er stillet saaledes op, at der er Billighed og Retfærdighed deri. Jeg vil ganske vist ikke nægte, at det er en meget betydelig Skat, der her forlanges, men det har forekommet Ministeriet, at de, der har tjent overordentlig meget, og at overhovedet alle de, hvis Indkomst overstiger 6,000 Kr., og som har haft en Merindtægt i Forhold til deres Indkomster i Skatteaarene 1912—15, bør udrede til Staten en saadan Skat, at Staten bliver sat i Stand til at afholde de overordentlige Udgifter, der paahviler den.

Foruden dette, at det nu foreslaas at gaa ud fra en mindre skattepligtig Indkomst end tidligere, idet man er gaaet ned fra 8,000 Kr. til 6,000 Kr., er der ogsaa foreslaaet det betydningsfulde at gøre Loven til en ren Merindtægtslov og at lade den Bestemmelse udgaa, som blev indført af dette høje Ting, som jeg stadig har været imod, og som det ogsaa lykkedes mig at forringe saa meget, som det menneskeligt var muligt — den Bestemmelse nemlig, efter hvilken der regnes med Krigsfortjeneste. Det Udtryk, som bruges i den nuværende Lov, er dette, at Skattepligten bortfalder, naar den skattepligtige overfor Finansministeren paa en efter dennes Skøn fyldstgørende Maade godtgør, at ingen Del af hans Indkomst skyldes Fortjeneste, der kan antages at hidrøre fra de ved Krigstilstanden i Europa skabte Forhold. Hvis denne Bestemmelse opretholdtes i Lovforslaget, vilde Finansministeriet faa — jeg tør sige tusinde og atter tusinde Sager — at beskæftige sig med. Der er neppe mange, der ikke vilde i alt Fald forsøge at godtgøre overfor Finansministeriet, at den Merindkomst, som det drejer sig om, ikke skyldes saadan Krigsfortjeneste. Og efter den Erfaring, som Finansministeriet har gjort ved Anvendelsen af Loven, er jeg kommet til den Anskuelse, at det i de allerfleste Tilfælde er overmaade vanskeligt og besværligt og i nogle Tilfælde næsten praktisk ugørligt for Finansministeriet at afgøre, om der nu virkelig indgaar Krigsfortjeneste i den paagældende Skatte-

yders Indtægt eller ikke, og det skulde jo gerne være retfærdige Afgørelser, man traf. Selv om Loven stiller Finansministeriet saaledes, at dettes Skøn er afgørende, og der ikke kan gaas til Domstolene, bliver derved Forpligtelsen til at træffe en retfærdig Afgørelse ikke mindre. Men det er i mange Tilfælde saa at sige praktisk ugørligt at naa til en virkelig sikker, paa et fast Grundlag truffen Afgørelse af, om der nu virkelig indgaar Krigsindtægt i Mandens Indtægt eller ikke. Jeg har ved Finanslovforslagets første Behandling henpeget herpaa. Jeg nævnedes da nogle Eksempler, og til min Forbavselse — maa jeg sige — var der enkelte af disse Eksempler, som det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) straks ved Afbrydelse af mig fandt lette at klare. Jeg nævnedes den Gang et Eksempel paa en Maler, som havde klaget over at være sat i Krigsindtægtsskat, fordi han havde haft betydelig større Indtægt i det paagældende Skatteaar end i de tidligere. Han paastod, at det laa ligefrem i den Omstændighed, at han havde solgt et enkelt Maleri, og dette havde behaget Køberen saa meget, at denne havde givet en stor Sum derfor, og Maleren kunde nu ikke indse, at dette havde noget at gøre med Krigen i Europa. Dette lød plausibelt, men jeg gjorde gældende, at Finansministeriet maatte tage under Overvejelse, om den, der havde købt Maleriet, ikke havde haft Krigsfortjeneste, som havde sat ham i Stand til at give saa stor en Sum for Maleriet. Jeg stod altsaa tvivlende overfor dette Tilfælde, men det ærede Medlem fra Æbeltoft afbrød mig med, at det var ganske klart, at dette var Krigsfortjeneste for Maleren. Ja, det er da Krigsfortjeneste paa anden Haand. For mig stod det Tilfælde som tvivlsomt, og jeg maa sige, at det er endnu tvivlsomt for mig. Jeg vil ikke gerne gaa mere ind paa Spørgsmaalet, for at man ikke skal hitte ud af, hvem Manden er.

Da vi er ved Malere, vil jeg som Eksempel nævne, at en betydelig og anset Maler afholder Auktion — det kan jo tænkes — og sælger en meget stor Samling Malerier, som han har arbejdet paa i mange Aar, og hvoraf han af den ene eller den anden Grund ikke har solgt noget, medens mange har ønsket at købe hans Malerier. Nu endelig aabner han Adgang dertil, han slaar Dørene op til sit Atelier og siger: Nu er alle mine Malerier og Tegninger til Salg. Og Folk strømmer til og giver meget store Priser derfor.